

Învățătură și practică

Viața de căsnicie creștină

Viața de căsnicie creștină este o temă importantă pentru oricine este căsătorit. Dumnezeu ne-a făcut cunoscut limpede în Cuvântul Său gândurile Sale despre o căsnicie plăcută Lui. Aceste gânduri nu s-au schimbat și nu se schimbă nici măcar având în vedere noile opinii, pe care și le face lumea despre viața de căsnicie. Tocmai în aceste zile, când omul din lume pune totul în ceea ce privește căsătoria cu capul în jos, este necesar să ne aducem aminte de principiile lui Dumnezeu despre căsnicie și să trăim consecvent, conform acestor principii.

În Noul Testament există trei pasaje, care se preocupă în mod deosebit cu aceste principii, și anume: 1 Petru 3.1-7; Efeseni 5.22-33; Coloseni 3.18-21. Aici, Petru și în mod deosebit Pavel pun fundamentul doctrinar cu privire la o căsnicie fericită. Adevărurile și principiile tratate în aceste pasaje le găsim explicate în exemple practice în Vechiul Testament. Unul din aceste exemple îl găsim în Geneza 24.61-67 și 25.11. Pe baza acestui text ne vom preocupa în continuare cu șapte principii, pe care ni le prezintă Dumnezeu pentru o căsnicie după gândurile Sale: patru principii se referă la soț, iar trei la soție.

Înainte de a începe cu acestea, vreau să atrag atenția asupra unui pericol deosebit. Atât în Coloseni 3 și Efeseni 5, cât și în 1 Petru 3, Cuvântul li se adresează separat soțiilor și soților. Există deci îndemnuri speciale pentru soții și îndemnuri speciale pentru soți. Înclinația soților este adesea de a reține ceea ce li se spune soțiilor (de ex. că ele trebuie să fie supuse) pentru a le atrage mereu atenția asupra acestui lucru. Același pericol are valabilitate și invers, pentru soții. Să ne ferim de un astfel de comportament. Să ne preocupăm mai întâi cu principiile, care au valabilitate pentru soț:

Primul principiu: Isaac vine în întâmpinarea Rebecăi (Geneza 24.63). Acest principiu îl găsim în 1 Petru 3.7: „Tot așa, soților, locuiți cu ele după cunoștință (cu înțelepciune, după traducerea Cornilescu), ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare.“ Aici observăm că soții au obligația să vină în întâmpinarea soțiilor lor. Femeile gândesc și simt altfel decât bărbații. Sarcina soțului este de a-și accepta soția și de a manifesta înțelegere față de ea. „A locui“ cu soția se referă la toate părțile omului, adică duh, suflet și trup, iar, în toate acestea, soțul trebuie să fie gata să-și întâmpine soția.

Această amabilitate se bazează pe principiile Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că trebuie făcută „după cunoștință“. Soții locuiesc însă și „cu înțelepciune“ cu soțiile lor, adică o situație specială, în care se găsesc cei doi, trebuie apreciată corect de către soț. Tocmai în viața de căsnicie pot fi urmări fatale, dacă trăim și acționăm după șabloane confecționate.

Petru explică mai departe că soțiile sunt vase mai slabe. Principiul acestei lumi, de a cere de la partener cel puțin tot atât de mult cât i se dă, nu are valabilitate pentru căsniciile creștine. Dumnezeu a creat oamenii „parte bărbătească“ și „parte femeiască“. Femeile sunt vase mai slabe, iar noi, soții, trebuie să ținem cont de acest lucru. Există simțăminte tipic femeiești, pe care bărbatul le poate foarte greu avea, și există idei tipic bărbătești, pe care nu le înțeleg femeile. Soții ar trebui să se gândească mereu la acest lucru în relațiile cu soțiile lor. Pentru a evita pericolul ca soțiile să fie tratate, din acest motiv, disprețuitor, Petru adaugă: „dându-le onoare“. Numai dacă așa stau lucrurile, este totul în ordine într-o căsnicie, iar acest lucru are urmări practice: rugăciunile soților nu sunt împiedicate.

Al doilea principiu: Isaac a dus-o pe Rebeca (Geneza 24.67). Pentru soți este un mare privilegiu, dar în același timp o tot așa de mare răspundere de a-și conduce soțiile. Un soț trebuie să fie în stare să-și conducă soția începând din ziua nunții. Pentru a preveni o confuzie, spun că a conduce nu înseamnă a stăpâni. Mulți soți cred că ei sunt învredniciți să le poruncească soțiilor lor, dar aceasta nu este după gândurile Dumnezeului nostru.

Înainte de căsătorie, bărbatul este răspunzător de propria sa activitate. Dacă face ceva greșit, urmările comportamentului său îl vor lovi doar pe el. Dar dacă este căsătorit, atunci comportamentul său are nemijlocit urmări și asupra soției lui. Dacă noi ca soți facem o greșală,

atunci soțiile noastre vor suferi automat împreună cu noi. Așa se face că noi putem conduce soțiile noastre atât spre binecuvântare, cât și spre ruină.

Două exemple din Vechiul Testament, unul pozitiv și unul negativ, ne ilustrează acest principiu: Boaz a fost un bărbat, al cărui comportament a atras după sine binecuvântarea lui Dumnezeu; astfel, el a fost capabil s-o facă pe Rut părtașă la această binecuvântare. El a condus-o în binecuvântare. Nabal a fost un bărbat al blestemului și a avut de suferit sub urmările acțiunii sale rele prin faptul că Dumnezeu l-a pedepsit. Dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în har, David și-ar fi asumat o vină de sânge, iar Abigail, soția lui Nabal, ar fi pierit, probabil, cu soțul ei.

Al treilea principiu: Isaac a iubit-o pe Rebeca (Geneza 24.67). Acest principiu atât de elementar pentru o căsnicie după gândurile lui Dumnezeu ne conduce spre versetul din Efeseni 5.25, unde nouă, bărbaților, ni se cere de mai multe ori să ne iubim soțiile (și Coloseni 3.19). Apostolul folosește trei comparații pentru a ne explica clar felul dragostei unui soț față de soția lui. În primul rând trebuie să o iubească cum își iubește Hristos Adunarea (versetul 25), în al doilea rând ca pe trupul său (versetul 28) și în al treilea rând ca pe sine (versetul 33).

Comparațiile arată clar că această dragoste poartă un cu totul alt caracter decât ceea ce numesc oamenii acestei lumi dragoste.

Versetul 29 ne arată cum se exteriorizează dragostea: soțul își hrănește și își îngrijește soția. Condiția conformă voii lui Dumnezeu pentru o căsnicie este aceea ca soțul să fie în stare să-și hrănească soția. Aceasta se referă atât la domeniul material, cât și la cel spiritual. Cine nu este în stare să-și hrănească soția din punct de vedere material, să nu încheie o căsătorie. Credințioșii în profesie trebuie să-l caracterizeze pe fiecare bărbat. Dar și din punct de vedere spiritual, soțul trebuie să fie în stare să-și hrănească soția. Cuvântul lui Dumnezeu le cere soțiilor să-și întrebe proprii soți, dacă au neclarități (1 Corinteni 14.35); este foarte trist, dacă soțul este incapabil să răspundă la întrebările soției. Cine începe abia în căsnicie să se preocupe cu lucrurile duhovnicești, acela începe prea târziu. Înainte de căsătorie este timpul cel mai adecvat pentru un bărbat să cunoască gândurile lui Dumnezeu, pentru a fi apoi în stare să împartă hrană spirituală.

De asemenea, soțul îngrijește de soția lui. Aceasta nu se referă la îngrijirea medicală sau ceva asemănător, ci la faptul că soțul își îngrijește soția, pentru că își găsește bucuria în ea. Cine își îngrijește soția, acela îi împlinește dorințele inimii, dorințe care sunt diferite de la o soție la alta. Am putea exprima aceasta și altfel: cine își hrănește soția îi dă ceea ce are nevoie. El îi dă după nevoie (așa cum poporul Israel a primit mana în pustie). Cine își îngrijește soția, încearcă, dacă este posibil, să-i dea ceea ce își dorește. El îi dă după dorință (așa cum a făcut Solomon cu împărăteasa din Seba, 1 Împărați 10.13).

Domnul Însuși ne cere nouă, bărbaților, să ne iubim soțiile. Dacă vor veni situații, în care ne va veni greu acest lucru, pentru că soțiile noastre nu se comportă chiar așa de vrednic de a fi iubite, atunci ar trebui să ne gândim la dragostea lui Hristos față de Adunarea Sa. În ciuda comportamentului nostru greșit, El ne iubește cu o dragoste neschimbată. Această dragoste ne este mereu exemplu și imbold.

Al patrulea principiu: unitatea deplină între soț și soție. Prin încheierea căsătoriei, Isaac a fost mângâiat pentru pierderea mamei sale (Geneza 24.67). Curând a venit despărțirea și de tatăl său (Geneza 25.8-11). Aceasta ne face să ne gândim la un principiu important (care, din nefericire, e deseori trecut cu vederea), și anume că unitatea în căsnicie este mai mare decât unitatea sau legătura dintre rudele de sânge, de exemplu dintre părinți și copii. Desigur, fiul nu va înceta să fie fiu, iar părinții rămân părinți, pe care fiul trebuie să-i iubească și să-i cinstească. Dar este foarte important să ținem cont că soțul se află într-o relație mai strânsă cu soția decât cu părinții lui. Din nefericire, se observă că unii soți discută mai degrabă o problemă cu părinții decât cu soțiile. Și mai periculos este dacă unul din parteneri se plânge de celălalt părinților săi. Un astfel de comportament este otravă pentru propria căsnicie. Au existat unele cazuri când din cauza părinților s-au desfăcut tinere căsnicii. Toți cei afectați de acest lucru ar trebui să ceară înțelepciune de la Dumnezeu pentru a trăi împreună corect.

După ce am văzut câteva principii, care se referă la soț, să ne preocupăm cu cele referitoare la soție.

Primul principiu: ajutor pentru soț. În Geneza 24.61 ni se atrage atenția că Rebeca „s-a ridicat“ să plece la Isaac. Ea a mers la Isaac și nu invers. Avraam a dat o poruncă expresă: nu Isaac să meargă în țara rudeniei sale, ci femeia să fie adusă la Isaac. Conform principiului, soția este dată soțului ca ajutor și nu soțul soției ca ajutor (ceea ce nu exclude, desigur, faptul că un soț nu-și va ajuta soția, dacă este necesar în gospodărie). Dacă o femeie intră în căsnicie, trebuie să știe limpede că va renunța la domeniul sarcinilor ei proprii și de acum încolo va conlucra la însărcinările soțului ei. Ea merge la soțul ei pentru a-l ajuta.

Este împotriva gândurilor lui Dumnezeu ca o soție să-și exercite mai departe profesia (probabil, deoarece ea câștigă mai bine decât soțul ei), iar soțul să conducă menajul. Intențiile lui Dumnezeu nu se schimbă, chiar dacă acestea sunt astăzi împotriva opiniei actuale a multor oameni din această lume.

Când a creat Dumnezeu pe om, a vrut să-i facă un ajutor potrivit (Geneza 2.18), adică o soție, care să i se potrivească. Dumnezeu îi dă fiecărei soții însărcinarea să fie în orice fel un ajutor potrivit soțului ei. Aceasta nu se referă la faptul că soțul se lasă „servit“ de soția lui, ci este vorba de o conviețuire după voia lui Dumnezeu, conviețuire în care soția este pentru soțul ei și îl întregeste.

Al doilea principiu: supunere față de soț. Rebeca s-a acoperit, când l-a văzut pe Isaac (Geneza 24.65). Prin aceasta, a dat expresie supunerii ei față de Isaac. În impulsul egalității în drepturi, care i-a amputat, ne vine, probabil, greu să corespundem acestui principiu. Dar să ne gândim că în Noul Testament este scris clar: „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului“ (Efeseni 5.22); „Tot așa, soțiilor, fiți supuse soților voștri“ (1 Petru 3.1; vezi și Coloseni 3.18).

Să observăm însă două lucruri: în primul rând, supunerea nu înseamnă că soțiile sunt executori de ordine (relația de supunere dintre soț și soție este alta decât cea dintre părinți și copii), iar în al doilea rând se spune să fie supuse „ca Domnului“. Această completare importantă indică atât soției, cât și soțului locul corect. Nu este vorba de executarea de către soție a poruncii soțului, ci, în cazul supunerii, e vorba de o atitudine, care îi este plăcută Domnului.

Al treilea principiu: dăruire față de soț. În punerea voalului (versetul 65), Rebeca a dat de cunoscut nu numai poziția ei de supunere, ci în același timp dăruirea ei față de Isaac. Pentru o soție, soțul trebuie să aibă primul loc (în afară de Domnul, bineînțeles). În Tit 2.4, apostolul Pavel le sfătuiește pe femeile în vârstă să le învețe ceva pe cele tinere, și anume: „să-și iubească soții, să iubească și copiii...; să fie gospodine.“

Această succesiune e interesantă: în primul rând soțul, în al doilea rând copiii și în al treilea rând gospodăria. În multe căsnicii se găsește, din nefericire, o altă succesiune, iar urmările sunt deseori fatale. Există soții, care așază copiii pe primul loc și astfel își neglijează soții. Pentru altele, gospodăria înseamnă totul. Ambele sunt corecte și importante la locul lor, dar numai respectarea succesiunii dumnezeiești poate duce la o conviețuire armonioasă în căsnicie.

Dumnezeu a pus în natura femeii să depindă de soțul ei și să-l iubească cu dăruire. În Geneza 3.16, Dumnezeu i-a spus Evei: „Dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine.“ Aici este o anumită problemă, care poate apărea în orice căsnicie creștină. Soțul nu va putea niciodată să-și satisfacă pe deplin soția. Înainte de căderea în păcat, a existat o armonie deplină în dorința reciprocă a soției și a soțului unul după altul. De la căderea în păcat, dorința femeii de a-l avea pe soț lângă ea este mai mare decât invers. Soțul are de reprezentat anumite sarcini în afara domeniului casnic, așa că nu poate satisface pe deplin dorința soției sale de a-l avea cu ea. Această realitate nu este clară multor soții. În mod deosebit, când e vorba de o dorință duhovnicească (de ex. frecventarea unei conferințe), soția trebuie să-i acorde soțului ei libertate.

Înainte de a încheia, vrem să amintim cât de importantă este această temă: căsnicia creștină. Căsnicia nu este numai cununa primei creații, ci ea este imaginea adevărului măreț: „Hristos și Adunarea Sa“. Din veșnicie a fost în planul lui Dumnezeu să-I dea Fiului o mireasă și în veșnicie vom fi lângă El ca „soție a Mielului“. Despre acest adevăr de neînțeles pentru noi, căsniciile noastre trebuie și pot să dea acum, în acest timp, o mărturie vie. Nu se merită oare să ducem o căsnicie după principiile lui Dumnezeu?

M. B.